

נעמי רגן ת"ז 012667374

העותרת:

ע"י ב"כ עוה"ד אלי הלם
מדרך מנחם בגין 132, ת"א
מגדלי עזריאלי, המגדל המשולש
טל: 03-6096270; פקס: 03-6096269

- נגד -

1. לשכת עורכי הדין
רח' דניאל פריש 3, תל אביב-יפו

המשיבות:

2. עו"ד גלעד קוריןאלדי
מרחוב הסורג 1,
ירושלים

עתירה מינהלית

מוגשת בזאת עתירה מנהלית כנגד החלטת המשיבה 1 מתאריך 12.12.09, שהומצאה לעותרת ביום 20.12.09 (מצ"ב ההחלטה, ומסומנת נספח "א"), בעניין שתי תלונות שהגישה העותרת נגד המשיב, שנושאן שתי הפרות נפרדות של כללי האתיקה המקצועית. בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות כדלקמן:

א. בעניין התלונה הראשונה:

להורות למשיבה 1 להגיש קובלנה משמעתית כנגד המשיב 2 בגין מצג כוזב ביודעין, באמצעות תצהיר שקרי שנערך ואומת והוגש על ידו לביהמ"ש המחוזי בירושלים. התנהגות המשיב 2 גרמה לשיבוש הליכי משפט ולהטעיית בית המשפט, שהוציא על סמך התצהיר הכוזב צו עיקול נגד העותרת (הצו בוטל מיד לאחר שנחשפה ההטעיה). ["תלונת התצהיר הכוזב"].
לחילופין - כבי' בית המשפט מתבקש להורות ללשכת עורכי הדין לדון בתלונת המצג הכוזב, שכן תלונה זו כלל לא נדונה, ולא ניתנה בה כל החלטה – מטוב ועד רע. מדובר בטעות מביכה של מוסדות לשכת עורכי הדין, אשר שכתו, פשוטו כמשמעו, לדון ולהכריע בתלונה זו.

ב. בעניין התלונה השניה:

להורות למשיבה 1 להגיש קובלנה משמעתית כנגד המשיב 2, בגין איומים פסולים שהפנה כנגד העותרת, באצטלה של שליחת "מכתב התראה" [להלן: "תלונת האיומים"];
לחילופין - כבי' בית המשפט מתבקש להורות למשיבה 1 לדון מחדש בתלונת האיומים, ולקבל בה החלטה מושכלת, על בסיס מכלול הנתונים הצריכים לעניין, לרבות הנתון המרכזי שנעלם מעיניהם של חברי ועדת האתיקה והוא דבר קיומה של תלונת התצהיר הכוזב (ר' לעיל). הטעות של הועדה בעניין הראשון גרמה לכך שבפני חברי הועדה לא היו עמדו מכלול הנתונים הרלוונטיים לצורך קבלת החלטה מושכלת בעניין השני. במצב הדברים שנוצר, עקב ההתעלמות השגויה מהתלונה הראשונה, מן הדין ששתי התלונות גם יחד תבוררנה מחדש.

הצדדים לעתירה

1. העותרת היא סופרת מוכרת ובעלת מוניטין שספריה מתפרסמים בארץ ובעולם כולו.
2. המשיבה 1 הינה לשכת עורכי הדין בישראל. ועדות האתיקה הפועלות במסגרתה הן הגוף המוסמך בחוק לברר תלונות שעניינן הפרות של כללי האתיקה ע"י חברי הלשכה.
3. המשיב 2, עו"ד גלעד קורינאלדי, הוא מי שביצע את העברות המשמעותיות הנטענות. עו"ד קורינאלדי מייצג את הגב' מיכל טל [להלן: "טל"] בתובענה שהגישה כנגד העותרת (ת.א. 9101/07) שעניינה טענות מופרכות בדבר הפרת זכות יוצרים.

העתירה בתמצית:

4. עניינה של עתירה זאת **בשתי תלונות** שהגישה העותרת לוועדות האתיקה של לשכת עורכי הדין כנגד המשיב 2, עו"ד גלעד קורינאלדי [להלן: "עו"ד קורינאלדי"].
5. התלונה הראשונה, **התצהיר הכוזב**, כלל לא נדונה והיא נגנזה ללא כל דיון. תלונה זו הוגשה ע"י העותרת לוועדת האתיקה לאחר שעו"ד קורינאלדי טען בפני ביהמ"ש, במעמד צד אחד, כי "לא ניתן לאתר" את העותרת כדי למסור לה כתבי-בי-דין, ולכן יש חשש שהיא "תבריה רכוש וכספים". על יסוד טענה שקרית בעליל זו, הוצא צו עיקול על רכושה של העותרת. קימות ראיות חד משמעיות לכך שבעת הגשת הבקשה והתצהיר לביהמ"ש היתה לעו"ד קורינאלדי ידיעה אישית כי הבקשה והתצהיר הנ"ל כוזבים. יומיים בלבד קודם להגשת הבקשה לביהמ"ש, עו"ד קורינאלדי שוחח טלפונית עם בעלה של העותרת – תוך שהוא מעלים עובדה מהותית זו מביהמ"ש.
6. התלונה השנייה, **האיומים**, עוסקת במכתב מאיים ששיגר עו"ד קורינאלדי לעותרת טרם הגשת התובענה, ובו איים על העותרת כי יגרום להכפשת שמה בכלי התקשורת, לרבות באמצעות הקמת אתר אינטרנט מיוחד לשם כך. מצ"ב המכתב ומסומן "ב".

התלונה הראשונה – תלונת המצג הכוזב:

7. בפתח הדברים אנו מבקשים לציין כי עתירה זו איננה נגד נכונות ההחלטה של ועדת האתיקה, אלא על כך שהוועדה גנזה את התיק מבלי לדון כלל בתלונה.

ודוק – הוועדה רשאית היתה לקבל את התלונה, לדחות אותה, אך אין היא רשאית לא לדון בה. בענייננו, אין בנמצא החלטה שמקבלת את התלונה או דוחה אותה, ודי בכך כדי שבית המשפט הנכבד יורה למשיבה 1 לברר את התלונה. אך לא נעשה מלאכתנו שלמה מבלי שנפרט את מעשיו של עו"ד קורינאלדי שבגינם הוגשה תלונה זו.
8. ביום 22 בפברואר 2007, הגיש עו"ד קורינאלדי, כנגד העותרת, במעמד צד אחד, בקשה לצו עיקול זמני בבית המשפט המחוזי בירושלים (בש"א 4671/07). הטעם המרכזי לבקשה זו, פורט בסעיפים 36-40 לבקשה. וכך נכתב בבקשה:

"קושי אמיתי באיתור המשיבה

36. כתובת מקום מגוריה ומענה הפרטי של המשיבה אינו מופיע בספר טלפונים ואף מספר טלפון קווי עבור המשיבה אינו מצוי במוקד 144. כמו כן, באתר האינטרנט של המשיבה אין מידע או פרטים בדבר התקשרות עם המשיבה, זולת כתובת דוא"ל.

37. ממידע שהגיע לב"כ המבקשת, נמסר שהמשיבה גרה בשכונת רמות. מכתב ההתראה "ט" שוגר באמצעות שליח למען בשכונת רמות על פי המידע הנ"ל שנמסר למשרד הח"מ. ואולם, התברר כי אין המשיבה מתגוררת במען זה והשליח הופנה לכתובת אחרת בשכונת פסגת זאב. ואולם, אף במען זה התברר כי אין המשיבה מתגוררת".

"הסתרת מען המשיבה - מכוונת

(...)

39. המבקשת השקיעה זמן באיתור המשיבה ללא הצלחה".

הבקשה למתן צו עיקול זמני מצורפת כנספח ג', לעתירה זאת.

9. הטענה השקרית בדבר "קושי לאתר" את העותרת נועדה לבסס צורך מדומה בהוצאת צו עיקול במעמד צד אחד, מחשש "להברחת נכסים". וכך ציין עו"ד קורינאלדי בהמשך הבקשה שהגיש:

"47. למבקשת חשש כבד כי המשיבה תעלים ותבריח כספים ו/או זכויות רכושיות שבידיה, וזאת בפרט לאור הקשיים הבלתי נלאים לאיתור המשיבה ומקום מגוריה, שכאמור אינם מפורסמים ברבים".

"48. עקב הקשיים באיתור המשיבה ומקום מגוריה, ברור כי צו העיקול המבוקש הכרחי, על מנת להבטיח את תשלום סכום התביעה, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק, הוצאות המשפט, וכן שכר טרחת עו"ד ומע"מ בגינו, כפי שיגיעו למבקשת עם מתן פסק הדין" (כל ההדגשות הוספו).

10. הבקשה למתן צו עיקול – ממנה ציטטנו לעיל - נתמכה **בתצהיר** של הגב' מיכל טל, שהצהירה כי **"כל העובדות המפורטות בבקשה הינן אמת"**. תצהיר זה אומת ע"י עו"ד קורינאלדי עצמו. בהמשך נראה כי עו"ד קורינאלדי גם ניסח את התצהיר עבור טל.

11. העותרת היא אם לילדים המתגוררים בישראל, סבתא לשישה נכדים בישראל, בנה שירת בצה"ל, ולעותרת יש רכוש והכנסות בארץ. הניסיון הנפסד שעשה עו"ד קורינאלדי להציג את המבקשת כמעין "עבריין נמלט" שמתכוון "להבריח נכסים" מהווה מצג כוזב העולה כדי **שיבוש הליכי משפט ועדות שקר**.

12. בהסתמך על המצג השקרי שהציג עו"ד קורינאלדי לבית-המשפט, הוטעה בית המשפט להוציא במעמד צד אחד צו עיקול זמני על רכושה של העותרת. דבר הוצאת צו העיקול דווח בהרחבה בכלי התקשורת. (קשה לטעות בזוהרות של הגורם שהפיץ לכלי התקשורת את דבר קיומו של הצו). מצ"ב דוגמא לפרסומים פוגעניים בהם דווח על ההליך, ומסומנים "ד".

13. העובדות שנטענו בתצהיר בדבר "קושי לאתר" את העותרת לא היו אמת. ועו"ד קורינאלדי ידע שהן אינן אמת. ביום 20 פברואר 2007, בשעה 22:40, קרי יומיים טרם הגיש עו"ד קורינאלדי את הבקשה לצו עיקול - עו"ד קורינאלדי התקשר בעצמו לטלפון הנייד של העותרת ושוחח אישית עם בעלה, מר אלכס רגן.
תצהיר מר אלכס רגן, בעניין זה, מצורף_כנספח ה' לעתירה זאת.

14. בבקשה למתן צו עיקול שהגיש עו"ד קורינאלדי לביהמ"ש ביום 22.2.2007, קרי יומיים לאחר אותה שיחת טלפון, הוא לא מצא לנכון להזכיר שהוא פנה אל העותרת ושוחח טלפונית עם בעלה. עו"ד קורינאלדי לא הסתפק בהעלמת עובדה מהותית זו מביהמ"ש, אלא שבסעיף 36 לבקשה הוא טענה **פוזיטיבית הפוכה ב - 180 מעלות (!)**:

"כתובת מקום מגוריה ומענה הפרטי של המשיבה אינו מופיע בספר טלפונים ואף מספר טלפון קווי עבור המשיבה אינו מצוי במוקד 144. כמו כן, באתר האינטרנט של המשיבה אין מידע או פרטים בדבר התקשרות עם המשיבה, זולת כתובת דואר".

15. לא יאומן !

16. עו"ד קורינאלדי לא הסתפק בכך, ו"הבהיר" בסעיף 39 לבקשת העיקול כי "**המבקשת השקיעה זמן באיתור המשיבה ללא כל הצלחה**". את מרשתתו הוא דואג הוא להחתים על תצהיר כוזב בו נאמר כי "**כל העובדות המפורטות בבקשה הינן אמת**", וזאת לאחר שהוא "הזהיר אותה" על העונשים שבחוק.

17. סמוך לאחר שהעותרת הגישה לביהמ"ש תגובה לבקשה למתן צו עיקול, התקיימה ישיבה שבה בית המשפט ביטל את צו העיקול. בדיון שהתקיים עו"ד קורינאלדי לא ניסה אפילו להגן על צו זה. לא בכדי בחר עו"ד קורינאלדי שלא להגן על הצו. לאחר שעלה בידיו להשיג את המטרות שפורטו כדבעי במכתב האיומים ששלח לעותרת באצט"ל של "מכתב התראה" – **להרוס את שמה הטוב של העותרת בכלי התקשורת ובאינטרנט** – עו"ד קורינאלדי כבר לא היה זקוק לצו העיקול. (הוא לא באמת חשש שהסופרת נעמי רגן עלולה להבריח נכסים...).

18. צו העיקול בוטל אמנם, אך הפגיעה ההרסנית בשמה הטוב של העותרת היתה לעובדה. אין צורך לומר, כי בעיני קוראי העיתונים רב ההבדל בין דיווח "רגיל" על הגשת כתב תביעה גרידא, לבין דיווח כאמור תוך ציון העובדה שבית המשפט כבר מצא לנכון להיעתר לסעד המבוקש והטיל עיקולים כנגד הנתבע. הדבר התפרש בציבור כאילו בית המשפט כבר "אמר את דברו".

19. אף כי מתיאור העובדות עד כה ברור לחלוטין כי האחראי העיקרי לתצהיר הכוזב הוא עו"ד קורינאלדי עצמו, הדבר הוכח שוב בעדות מרשתתו. להלן הקטע הרלוונטי מעדותה בעמ' 3-4 לפרוטוקול:

ש: .. תספרי בבקשה לבית-המשפט מה המאמצים שאת עשית, על-מנת לאתר את הגב' נעמי רגן.

ת: אני יודעת איפה היא גרה, אני לא רוצה לפגוש אותה, אני לא מנסה לאתר אותה, העורך-דין אולי רצה לאתר אותה,

ש: את ניסית לאתר אותה?

ת: אני פעם, כאשר אני ביקשתי את ה,

- ש: לא פעם, לפני הגשת העיקולים.
 ת: **אני ביקשתי מהעורך-דין שלי לאתר אותה.**
- ש: את בעצמך עשית משהו בנדון, לאתר אותה?
 ת: פיסית? לא.

עו"ד גליק: ... אתם הצגתם פה סופרת ידועה כמו איזה עברייני נמלט, וזה במעמד צד אחד. השופט אין לו דרך לדעת שזה אמת או לא אמת, יש לו רק את התצהיר שלך גברתי. תראי. כתוב כאן בסעיף 39, אני אראה לך, המבקשת, שזו את, השקיעה זמן באיתור המשיבה ללא כל הצלחה. תסבירי לי, איזה פעולות ואיזה מאמצים אתם עשיתם כדי לאתר אותה ללא כל הצלחה? פעולות, רשימת פעולות. א', ב', ג'.

העדה: **אני יודעת שעורך-הדין שלי פנה אליה, הוא רצה להגיע בשבילי להבנה שהיא תעשה איזה משא ומתן אתי,** בגלל הספר שאני כתבתי לפי החוקים של הטבע ושל הפסיקה, כל מה שדומה, זה לא אפשרי.

ש: זה אומר שהיא מעלימה נכסים ושאי-אפשר לאתר אותה?
 ת: תן לי, אני, אנחנו רצינו להסתדר אתה, כי היה העתקה, של הספר,

ש: **זה אומר שהיא נעלמת ומעלימה?**
 ת: **היא לא רצתה להשיב אליו במובן של משא ומתן ולא להגיע לכותלי משפט. זה המובן.**

20. **לקרא ולא להאמין** – סירובה של העותרת לנהל מו"מ כספי עם עו"ד קוריאנלדי הפך בבקשה לעיקולים ל"קושי לאתר" את העותרת. מדובר בעדות שלא ניתן להגזים בחומרתה ובמשמעותה. פרוטוקול הדיון, מצ"ב כנספח 1 לעתירה זאת.

21. עדות זו מוכיחה באופן מובהק שכבר במועד הגשת הבקשה ידע עו"ד קוריאנלדי שאין בדבריו לביהמ"ש אמת, והתצהיר הנו עדות שקר.

22. כלל 34(א) לכללי האתיקה אוסר במפורש על עורך-דין לטעון "בין בעל פה ובין בכתב, טענה עובדתית או משפטית בידעו שאינה נכונה". ויודגש, נוכח העובדות שפרטנו, אין עו"ד קוריאנלדי יכול להתגונן בטענה כי מרשתו היא שמסרה לו את המידע השקרי. שהרי מרשתו, מיכל טל, העידה כי עו"ד קוריאנלדי ניסח עבורה את התצהיר הכוזב, אימת את חתימתה על התצהיר הכוזב, והזהיר אותה מפני "העונשים הקבועים בחוק". כל זאת בזמן שהוא עצמו ידע כל העת כי מדובר בתצהיר שקרי.

בחירת עו"ד קוריאנלדי "בזכות השתיקה" בענין התצהיר הכוזב:

23. בתגובה לתלונה אותה הגיש עו"ד קוריאנלדי לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, הוא בחר "בזכות השתיקה", בכל הנוגע לתלונת התצהיר הכוזב.

24. משמעות הבחירה "בזכות השתיקה" שקולה להודאה, ומצדיקה העמדה לדיון.

25. בהעדר תגובה של הנילון, היה על ועדת האתיקה לברר את התלונה ולקבל החלטה על יסוד החומר שבפניה, ללא תגובה. במקום לעשות כן, תלונת העותרת בענין התצהיר הכוזב נגנזה מבלי שנדונה כלל.

26. חובת עורך הדין לגלות בבית משפט את מלוא הנתונים שורשה ויסודותיה בעצם תפקידו של עורך דין כ"קצין בית משפט", והדבר גם בא לידי ביטוי בכלל 2 לכללי האתיקה. נשיא בית המשפט העליון,

השופט מ' שמגר, קבע בבג"צ 594/85 עוזיאלי נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד מ(2) 262, בעמ' 263, כי:

" בית המשפט הגבוה לצדק חייב להשען במידה רבה על התיאור של נסיבות הרקע של כל נושא המובא לפניו להכרעתו, כפי שהוא עולה מן העתירה ומן התצהירים, המוגשים על ידי בעלי הדין.

בשל כך מתחייבת הקפדה יתרה, כדי שלא יכשילו את בית המשפט באי דיוקים, וכדי שתהיה אמינות רבה ככל האפשר לעובדות המוצגות לפנינו".

27. בעת"מ 604/03 יעדים תיור בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד החינוך מרכז הסברה ואח', (טרם פורסם) נקבע כיצד על עורכי דין לנהוג בהליכים זמניים:

חז"ל לימדונו כי "כל דיין שדן דין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף לקדוש ברוך הוא במעשה בראשית"... הסתרת מידע או אי גילויי יביא לתוצאות הפוגעות בהליך המשפטי ובתוצאותיו וכך יכול שיינתן פסק דין בלתי נכון ומעוות, ואז במקום שהשופט יהיה שותף לבריאת העולם, הוא, חס וחלילה, יעשה ההיפך. ולא כל שכן כאשר מוגשת בקשה לצו זמני במעמד צד אחד, מוטלת חובה כפולה ומכופלת על עורך הדין להציג את מלוא התמונה..".

28. התנהגותו המתוארת לעיל של עו"ד קורנאלדי מהווה גם הפרה של סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין¹, שכן מדובר בפעולות המטרפדות את יכולתו של ביהמ"ש לעשות משפט. התנהגות זאת מהווה אף הפרה של סעיף 61 (3) לחוק שכן מדובר בפעולות שאינן הולמות בעליל את מקצוע עריכת הדין.

לשכת עורכי הדין שכחה לדון בתלונת התצהיר הכוזב:

29. השגות העותרת אינן מופנות כנגד נכונות החלטת ועדת האתיקה, אלא על גניזת התיק מבלי לברר את התלונה. כאשר גוף מינהלי, בוודאי גוף שהוא מעין שיפוטי, מקבל תלונה עליו להשיב לתלונה זאת. הדבר גם קבוע בסעיף 4 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) התשכ"ב – 1962 [להלן: "כללי סדרי הדין"] הקובע כדלקמן:

"4. קובל שהוגשה לו תלונה כאמור בסעיף 1 ולא ראה שיש מקום להגיש קובלנה על פיה, יודיע למתלונן על כך, בהודעה מנומקת בכתב אם דרש זאת המתלונן".

30. על הועדה מוטלת חובה להפעיל את שיקול הדעת וליתן החלטה מנומקת. מקום שבעל סמכות נמנע מלהפעילה, מהווה הדבר עילה להתערבות ביהמ"ש (בג"צ 297/82 ברגר נ' שר הפנים, פד לז(3), 29). "הלכה פסוקה היא, כי רשות שלטונית, אשר החוק מעניק לה סמכות, חייבת לבצע את הסמכות בעצמה..." (בג"צ 2303/90 פיליפוביץ נ' רשם החברות, פ"ד מו(1) 410, 420 (1992)).

¹ יחד עם הוראת סעיף 61 (1) לחוק לשכת עורכי הדין.

התלונה השניה – מכתב האיומים :

31. התלונה השניה שהגישה העותרת לועדת האתיקה עוסקת במכתב איומים ששלח עו"ד קורינאלדי לעותרת ביום 14.2.2007, טרם הגשת התובענה לבית-משפט, באצטלה של "מכתב התראה" משפטי.

32. עו"ד קורינאלדי הציע לעותרת להיענות ל"הזדמנות חד פעמית לחזור בתשובה ולסיים הפרשה מחוץ לכתלי בית המשפט", ואף הציע לה "עסקה" לפיה כנגד תשלום "בסכום ראוי ביותר" תינתן לעותרת "התחייבות לסיום הפרשה תוך שמירה על סודיות". במכתב נכלל איום מפורש: "גורלך בידך. שמך הטוב כמו גם עתיד יצירתך מוטל עתה על כף המאזניים". עו"ד קורינאלדי פירט כיצד בכוונתו לממש את האיום: ב"אתר אינטרנט מיוחד" וכן ב"הודעה מסודרת ומפורטת בפני גופי תקשורת בישראל ובפרט בחו"ל...". כל זאת באם העותרת לא תיענה לדרישות כספיות גרנדיוזיות וחסרות שחר. כל זאת בתוך "חלון הזדמנויות קצר" - "5 ימי חסד".

מכתב האיומים של עו"ד קורינאלדי מיום 14.2.2007 צורף כנספח "ב" לעיל.

33. החלטת הוועדה להסתפק בהערה מבלי להעמיד את הנילון לדין בלתי סבירה בעליל. יש בהחלטה זו דיסוננס בולט. האיום בהכפשה בכלי תקשורת ובאינטרנט חורג הרבה מעבר לקו לפירוט של פעולות משפטיות. הדבר עולה כדי הפרת כלל 24 לכללי האתיקה הקובע: "עורך דין לא ינקוט באיומים בפנותו לצד שכנגד", וכל שהוא רשאי זה לפרט את [ה]"אמצעים אשר מרשו ינקוט למימוש זכויותיו".

34. איום להכפיש אדם באמצעי התקשורת בישראל ובחו"ל לרבות הקמת אתר אינטרנט מיוחד במטרה להרוס שם הטוב של אדם – חורגים מהמותר. האמצעים הפסולים בהם איים עו"ד קורינאלדי לנקוט "עשויים להטריד, להכאיב ולהרתיע, ואשר האיום בהם עלול להביא לידי כניעה מרוב פחד" (על"ע 2/68 פלוני נ' הוועד המחוזי, לשכת עורכי הדין, תל אביב, פ"ד כב (1) 661).

35. איום כלפי אמן כי יפורסמו בכל אמצעי התקשורת בארץ ובעולם פרסומים שיחריבו את המוניטין שלו איננו "איום ברמה הנמוכה", כמצוין בהחלטת הוועדה, אלא בסחיטה של ממש.

התעלמות מהתמונה הכוללת ומהמשקל המצטבר של שתי התלונות:

36. החלטת המשיבה לגנוז את תלונת האיומים נבעה, ככל הנראה, מתוך סברה מוטעית כי זוהי התלונה היחידה העומדת כנגד הנילון. אפשר בהחלט, שאילו עמדה בפני הוועדה התמונה הכוללת של שתי התלונות, ומשקלן המצטבר, תלונת האיומים היתה מסתיימת בהעמדה לדין. לעיתים הכמות עושה את האיכות, ובמקרה דנן לא עמדו לנגד הוועדה מכלול העובדות הצריכות לעניין. צירוף של שתי התנהגויות פסולות באותו הליך עשוי להצדיק ההתייחסות שונה.

37. כב' ביהמ"ש מתבקש להורות כי על ועדת האתיקה להתייחס להשלכות האפשריות של תלונת התצהיר הכוזב - שנעלמה משום מה מעיניה של הוועדה - על התלונה בעניין מכתב האיומים. ראוי כי הוועדה תגבש החלטה חדשה בשתי התלונות על בסיס התמונה העובדתית השלמה והכוללת.

אכיפה בררנית:

38. עיון, אפילו שטחי, בהליכים משמעותיים המתנהלים בפני בתי הדין המשמעותיים מגלה כי במקרים דומים, או קלים יותר, החליטה המשיבה להגיש קובלנות משמעותיות. בשורה של החלטות מצאו בתי הדין המשמעותיים בעצם איום לפנות ללשכת עורכי הדין או למשטרה, כאיום אסור, והרשיעו בשל כך את עורכי הדין. כך למשל, עו"ד שאיימה כי היא תגיש תלונה ללשכת עורכי הדין, הורשעה לפי סעיף 24 לכללי האתיקה². בפרשה אחרת רק אזכור טענה בלבד כי ינקטו הליכים פלילים, היווה הדבר טעם להרשעה כי מדובר באיום אסור³.

תלונת האיומים - מסוג ההחלטות שביהמ"ש נוטה להתערב בהן:

39. אמנם, ככלל, בתי המשפט יתערבו בשיקול הדעת של הרשות האחראית על הגשת קובלנות משמעותיות רק במקרים חריגים. אולם, במקום שבו אין מחלוקת לגבי התקיימות יסודות העבירה, והשאלה היא רק **מידת חומרתה**, כבענייננו, תהיה נטייתו של ביהמ"ש להתערב גבוהה יותר. הוא הדין בענייננו. ועדת האתיקה הכירה בעובדה שעו"ד קוריןאלדי אכן "חצה את הגבול". במצב דברים זה ביהמ"ש מוסמך בהחלט להתערב במסקנה המשפטית של הועדה בדבר חומרת ההפרה.

טיפול הססני ורופס של ועדות האתיקה:

40. שתי ועדות האתיקה של לשכת עורכי הדין טיפלו בתלונות שהגישה העותרת בצורה בלתי ראויה, וזאת בלשון המעטה. לועדת האתיקה של מחוז ירושלים לקח **כשנה וחצי** לברר את התלונה. לועדת האתיקה הארצית לקח **כשנה** נוספת לברר את התלונה.

41. העותרת המתינה בסבלנות רבה **כשנתיים וחצי** כדי תלונתה תתברר – ואז **מסתברת הטעות המביכה של שתי הועדות**, ששתיהן גם יחד **שכחן לברר את תלונת התצהיר הכוזב!**

התלונה לוועדה המחוזית:

תחילה פנתה העותרת לוועדת האתיקה במחוז ירושלים [להלן: **הוועדה המחוזית**] בחודש יולי 2007. למעלה משנה וחצי [!] לקח לוועדה המחוזית ליתן לעותרת את תשובה הסופית. על-פניו, הועדה במחוז ירושלים עשתה הכל כדי להימנע מלהכריע בעניין. הדבר עולה מהתכתובות שנערכו עמה בעניין. מצ"ב מכתבים המזרזים את הוועדה המחוזית לפעול, ומסומנים **נספח ז'**. מצ"ב החלטת הוועדה המחוזית ומכתב התשובה, ומסומנים **נספח ח'**.

43. כשנה וחצי לאחר הגשת התלונה, ולאחר שכבר הגיש תגובה מפורטת – שכר עו"ד קוריןאלדי את ראש ועד מחוז י-ם הקודם [עו"ד יוסף תוסיה כהן] שייצג אותו בפני הוועדה המחוזית, והגיש באמצעותו (ביום 5.11.08) תגובה נוספת שאינה מחדשת ואיננה מוסיפה דבר על תגובתו הקודמת (יצוין, כי עו"ד תוסיה כהן כיהן במשך שמונה שנים כיו"ר ועד המחוז, ונחשב בקרב רבים כ"איש החזק" במחוז ירושלים). מצ"ב מכתב עו"ד תוסיה כהן ומכתב התשובה של העותרת, ומסומן, **נספח ט'**. זמן קצר לאחר שקיבלה הוועדה את מכתבו של עו"ד תוסיה כהן, הועדה המחוזית שולחת מכתב טלגרפי בו היא מודיעה על גניזת התלונה, מבלי שהוועדה מתייחסת כלל לתלונה על המצג הכוזב. מכתב הוועדה המחוזית הסוגר את התלונה, מצ"ב **כנספח י'** לעתירה זאת.

44. מבלי לפגוע כמובן בכבודו של עו"ד תוסיה כהן הנכבד, יצוין, כי הגשת התגובה הנוספת ע"י עו"ד תוסיה כהן, שהוגשה כשנה וחצי לאחר הגשת התלונה, כ"תגובה על תגובה" שלא הוסיפה כל נתון עובדתי חדש וכללה את אותם טיעונים בדיוק אך הפעם החתום עליהם היה האיש שכיהן במשך 8 שנים כיו"ר ועד המחוז - איננה ראויה. בימים האחרונים קבע בית המשפט העליון בעע"מ 4374/08 הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה ירושלים נ' בדר ואח' (פורסם בנבו) כי:

"בעת הדיון בפני הוועדה ביום 20.7.2006 נטו כלל השיקולים הרלוונטיים לטובת אישורה של התוכנית... אל מול כל אלו עמדה אך התנגדותו של מר קינג, אשר הוגשה שלא כדין. ודוק, כאמור אף התנגדותו זו לא היתה חדשה והועלתה בפני הוועדה המקומית בטרם נתנה את המלצתה לתוכנית... מצב זה מהווה התנהלות בלתי תקינה של הוועדה. דיון בהתנגדות שהוגשה שלא במועד, מבלי שיעשה כל ניסיון להאריך את המועד להגשתה או "להכשירה" בכל דרך שהיא, מהווה זלזול בוטה בהוראות הדין, המורות בסעיף 102 לחוק התכנון והבניה כי התנגדות לתוכנית תוגש בתוך חודשיים מהיום בו פורסמה הודעה על הפקדתה, כאשר תקופה זו ניתנת להארכה בשלושה חודשים. אין מדובר בסד זמנים שרירותי, אלא בקביעתה של מסגרת דיונית, אשר תאפשר לצדדים להסתמך על פעולתה של הרשות המינהלית ולכלכל בהתאם את צעדיהם, ובמקביל תאפשר לרשות לפעול תוך הסתמכות על מצב עובדתי קבוע ויציב. קבלתה של התנגדות שלא במועד, ללא שתתבקש הארכה וללא כל הצדקה, כמוה כעשיית התקופה הקבועה בסעיף 102 פלסטר..."

45. התלונה לוועדת האתיקה הארצית:

במסגרת חובת מיצוי ההליכים טרם הפנייה לביהמ"ש, פנתה העותרת גם לוועדת האתיקה הארצית, בהיותה "קובל נוסף". לוועדת האתיקה הארצית לקח כשנה לדון בתלונה. העותרת נאלצה לשלוח מספר מכתבי זירוז ודרישה לקידום הטיפול בתלונה, לרבות מכתב ליו"ר לשכת עורכי הדין. ללא הועיל.

מצ"ב מכתב העותרת לוועדת האתיקה שליד הועד הארצי, מיום 02.2.2009, ומסומן נספח יא'.
מצ"ב המכתבים הנוספים שנשלחו לוועדת האתיקה שליד הועד הארצי, ומסומנים נספח יב'

46. ביום 17.9.2009, התקבלה תגובת עו"ד קורין אלדי לתלונות העותרת לוועדת האתיקה הארצית. או אז הסתבר, שגם בפני ועדה זו שוב בחר עו"ד קורין אלדי "בזכות השתיקה" ביחס לתלונת התצהיר הכוזב. מצ"ב מכתב התשובה של עו"ד קורין אלדי מיום 7.9.2009, ומסומן נספח יג'. בתגובה לתגובת עו"ד קורין אלדי, הפנתה העותרת את תשומת לבם של חברי הועדה לכך שעו"ד קורין אלדי לא לגיב לתלונת התצהיר הכוזב. מצ"ב מכתב התשובה של העותרת מיום 19.10.2009, ומסומן נספח יד'.

47. כאמור, המשיבה התעלמה מנקודה מהותית זו, ולאחר כשנה החליטה לאמץ את החלטת ועדת האתיקה המחוזית, תוך ששתי הועדות גם יחד שוכחות לדון בתלונת התצהיר הכוזב. מצ"ב מכתב התשובה של המשיבה שהתקבלה אצל העותרת ביום 20.12.2009, ומסומן נספח טו'.

48. סוף דבר:

העובדות, הראיות, והנסיבות המיוחדות של הליך זה, מובילים למסקנה חד משמעית כי יש להתערב

בהחלטת המשיבה בדבר גניזת שתי התלונות.
ראשית, התלונה הראשונה (התצהיר הכוזב) לא התבררה ולא נדונה. יש לקוות כי לשכת עורכי הדין תגלה הגינות משפטית, תודה בטעותה המביכה, ותבקש לדון בתלונה כדי לברר אותה לגופה.
שנית, יש לבטל את ההחלטה בעניין תלונת מכתב האיומים, הן בשל אי סבירותה לגופה, ובעיקר משום שבפני הועדה לא עמדה התמונה הכוללת של שתי התלונות יחדיו, הנוגעות למסכת עובדתית אחת.

לאור כל אחד מהנימוקים המנויים לעיל, ומשקלם המצטבר, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את העתירה, להעניק לעותרת את הסעדים המבוקשים ברישא לעתירה, ולחייב את המשיבים בהוצאות משפט ושכר טרחת עורכי דין.

אלי הלם, עו"ד

ב"כ העותרת